

жена му и дъщеря му, а и други видни сановници и съветници. Инък той седеше по цял ден в широката стая, от прозорците на която се откриваше най-красивата гледка към морето, и с часове наблюдаваше огледалната повърхност, рибарските платноходки, гларусите, птиците, що прелитаха нататък към близкия бряг. От този бряг започваше нова непозната земя... Ех, да може и Орфей да се откъсне от този студен, досаден дом, от този омразен дворец, дето по цял ден се върти и не знае какво да прави и дето вървят по стъпките му мълчаливи и покорни слуги! Но на тези слуги той гледа повече като на пазачи, на които владетелят е заповядал да го следят на всяка стъпка.

Така, в мечти за родния край и в самотни страдания дойде есента, дойде зимата, премина пролетта и настъпи златното знойно лято. През пролетта Орфей има само едно малко забавление — получи скъпата свирка от Лира. Това наистина беше нещо ненадминато. Той ѝ се радва с дни, опитва я, но не засвири с нея. Мъка му беше, струваше му се, че ако остави своята малка, проста, дървена свирчица, ще измени на родния си край, на близките си, на Дика. Тя сигурно го е забравила вече, но той помни хубавите дни, когато пасеха стадата си с нея, помни я той и няма никога да я забрави, па ако ще би да иде накрай света...

Тежка, остра болка по родния дом пресече гърдите му. Кога ще се махне от този проклет град, кога ще си иде в чудната планина, в която отрасна и която сега му се струваше още по-хубава и по-пленителна!

Лятото нахлу с всичката си сила. То дойде от юг и от изток със страшни горещини, с вихрушки и с душни, бели, лунни нощи. И в тези дни на ужасна мараня и дълбока тъга, Орфей още по-